

„Slečno Gilliesová?“ zeptal se hrabě starostlivě. „Co to znamená?“

Chvilí jí trvalo, než byla schopna odpovědět. Využití téhle signalizace zažila doposud jen jednou.

„To je znamení, abychom poslali loď. Jedna čára znamená, že jsou připraveni se vrátit. Dvě značí, že se stala nějaká nehoda nebo někdo onemocněl. Tři znamenají smrt.“ Podívala se zase na ně a už vyrážela, chystala se rozběhnout. „Omlouvám se, ale nemůžu tu zůstat. Musím se vrátit a říct to ostatním. Dostanete se zpátky sami? Půjдете prostě po stezce.“

„Jistěže. Běžte! Běžte!“ pobídl ji hrabě.

„Půjdu s vámi,“ nabídl se Sholto.

„Ne, zůstaňte s otcem,“ řekla Effie a obrátila se. „Neměli byste se rozdělovat. Zůstaňte spolu.“

„Ale můžu pomoci. Vrátil se jenom jeden muž, ne? Když poslehneme ve dvou, dostaneme se tam rychleji.“

To byla pravda. Oba věděli, že Effie i přes své odhodlání vyrovnat se mužům jejich síle u vesel nestačí.

„Můj syn má pravdu,“ přikývl hrabě. „Potřebujeme mužskou sílu a on vesloval za Oxford. Vezměte ho s sebou. Já si poradím. Pospěšte, oba. Půjdu pomalu, dám si načas.“

Effie jen pokývla, obrátila se na patě a rozběhla se po slabě se rýsující cestičce v ušlapané trávě. V jedné ruce nesla oka, provaz a vak měla přehozeny přes druhé rameno. Byla ráda, že běží z kopce, a ne do kopce. Ani v nouzi by člověk nedokázal zlézt tyhle svahy rychleji než obvykle.

Vnímala, že Sholto běží za ní, těžce supí, pokouší se jí stačit ve svých kožených botách, ale nemluví spolu. Někdo z mužů je zraněný nebo nemocný, možná umírá, jde o každou vteřinu. Oběhli úpatí Connachairu a hnali se po hřebeni zpátky k prūr-

vě, pak dolů po travnatých rovinách na plošinu An Lag. Jayne Fergusonová pořád pracovala na záhonech, rozhazovala po nich hnůj. Překvapeně vzhledla, když se hnali kolem. „Dva řezy,“ povedlo se Effie vyhrknout. Víc říkat nemusela. Jayne upustila hrábě a rozběhla se za nimi.

Prořítli se mezerou v hrázi, kolem cleitů, zezadu kolem půlměsíce domků. Effie se prohnala nejbližší uličkou mezi domky a zahrnula doleva, mířila k domu Archieho MacQueena. Vrátil se poté, co muže vysadil na ostrově. Měl silné paže, ale po dávné nehodě i chromou nohu a při běhání za ovce by jim byl k ničemu.

„Archie!“ volala. „Dva řezy! Dva řezy!“

Ze dveří domků, nad hrází ulice, za kolovrátky a šňůrami s prádlem začaly vykukovat hlavy zburcované jejím křikem. Archie, který právě opravoval kus zdi Ma Peg, vzhledl, když se k němu ta slova donesla, a vesničané začali pobíhat ve stejné horečné panice jako papuchalkové na římse. Uviděl, jak se k němu Effie žene, její paže pracují jako píсты, viděl bělma jejich očí a věděl, že ta slova pocházejí od ní. Upustil kámen a rozběhl se svým typickým kulhavým krokem po pozemku k pláži. Nemělo smysl ptát se „Co?“ nebo „Kdo?“. To ještě nikdo nevěděl.

Loď byla uvázaná hned nad linií přílivu. V zimě ji bylo třeba zatěžovat kameny a drny, aby ji nezvedal vítr nebo aby ji neodnesly náporů bouře, ale nyní byla připravena na cestu zpátky, do níž scházal ještě den či dva.

Spolu se ženami, které se tam dostaly jako první – Rachel McKinnonovou, Mhairinou matkou, a Effiinou tetou Mary – začal sunout loď po pláži k vodě. Effie, Sholto a Jayne dorazili hned nato a všichni se do lodi opřeli plnou vahou.

„Kde je Lorna?“ zasípala Effie a rozhlížela se po ošetřovatelce.